

CLUJUL CRESTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 1-2
Sămbătă 11 Ianuarie 1936.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Biblioteca Universității Regale din Cluj.

din CLUJ.

№ 979 1936 Anul nou
EXEMPLAR LOCAL

Încă un an s'a încrestat pe răbojul vremii. Anul 1935 a fost și nu mai este. Timpul trece mereu, tăcut, măcinând cu dințele lui mai tare decât oțelul, vremelnicia tuturor înfăptuirilor și alcătuirilor omenești. Anii se schimbă mereu. Timpul de azi era cândva un viitor plin de ceață. Nimic nu ne dă un prilej mai bun de meditare, de gândire temeinică asupra adevărurilor veșnice, puse față în față cu vremelnicia acestei vieți pământești, decât scurgerea timpului. Tot ce e vremelnic este ca și cum n'ar fi. Mai curând sau mai tâziu intră în domeniul trecutului, adecă dispăre. Cum se scurg anii într'o înlanțuire nesfârșită, dar acărora repeziciune, abia după ce a trecut o putem vedea. Ce închipiri nu-și face un tânăr, socotind că pentru el anii tinereții nu se vor sfârși niciodată. Din contră întrebând pe un bătrân despre anii vieții lui, ne va răspunde că i-se pare ca și cum numai ieri ar fi fost copil. Atât de scurt ne pare timpul după ce am trecut prin el. Acest lucru îl putem face fiecare cu viața noastră.

Cu fiecare pas, cu fiecare clipă ne apropiem de poarta veșniciei, de moarte, unde s'a isprăvit cu timpul. Tot ce a trecut, atât durerile cât și bucuriile nu ne mai impresionează. Cu cât ne depărtăm mai mult de ele, cu atât ne apar mai șterse, mai mici și fără să ne mai influențeze. Același lucru se întâmplă și în viața popoarelor. Indată după războiu, grozăviile lui erau cu mult mai simțite, azi aproape s'au uitat cu totul. Pentru aceasta înarmările teribile, pregătirile de războiu, atât morale, cât și materiale, mai ales în sufletul tineretului din toată lumea. Privind în lumina timpului trecător bucuriile și durerile vieți, trebuie să

Trec zilele mântuirii și nimenea nu cugetă, că e pierdută pentru el ziua, care nici când nu se va mai întoarce. Sf. Bernard.

ne umple de mângâiere faptul că sunt ca și cum n'ar fi. Sunt ca »un vis al celui ce se trezește«, după cuvintele Sf. Scripturi.

De aci urmează cea mai însemnată învățătură pentru viață. Mai întâi gândirea adâncă asupra deșertăciunii tuturor lucrurilor din lume, deci lepădarea completă de robia plăcerilor păcatoase, fiindcă toate trec. Iar dacă au trecut, cu timpul dispare și urma lor. Sunt ca și cum n'au existat niciodată. Acest lucru trebuie să ne înflăcăreze de curaj în suportarea tuturor încercărilor dureroase în această viață. Oricât am suferi în timpul de față, cu el împreună trec și suferințele. Dăm totul uitării. În schimb dacă am știut suferi cu răbdare, ce mare comoară de merite ne câștigăm pentru cer și câtă liniște, tărie și pace dobândim și aici pe pământ. Ceeace este veșnic rămâne mereu nestrămutat. Dumnezeu este fără început și fără sfârșit care nu e supus timpului trecător. Sufletul nostru este chemat spre această veșnicie dumnezeiască.

Singura și cea mai înaltă înțelepciune a vieții este a trăi descătusat de tot ce e trecător, de tot ce ne leagă de fapăturile pieritoare ce le surpă timpul, a trăi legat de acest veșnic Dumnezeu. Sf. Pavel privind deșertăciunea celor pieritoare, ne dă frumoasa învățătură, urmată de toți creștinii evlavioși și de toți oamenii de valoare; »Socotesc că patimile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea ce se va arăta întru noi«. (Rom. 8, 18.)

Din Locurile Sfinte

BCU Cluj IORDANUL Library Cluj

Apa sfântă! Trecutul lui este unic, este strâns împletit cu istoria mântuirii neamului omenesc. Nu este nici un râu, după cum nu este nici un loc pe pământ, care să fi fost martor la tot ce a lucrat Dumnezeu în mod văzut pentru mântuirea noastră, așa cum este pământul străbătut de râul Iordanului.

În istoria poporului jidovesc, Iordanul este legat de cele mai însemnate fapte.

Peste el a trecut Iosue pe Israelii printr'o minune asemănătoare cu a lui Moise peste Marea Roșie. Aici s'a scaldat Neeman sirianul, la porunca lui Eliseu prorocul, pentru ași redobândi sănătatea. Dacă vechiul testament este legat în cea mai mare parte de întâmplările petrecute în preajma Iordanului, cu atât mai vărtos creștinismul se simte mult mai strâns unit cu această binecuvântată apă.

Se poate spune că aici începe mai întâi a răsună vestea cea bună a evangheliei, care va cuprinde într'o zi toate neamurile. Sf. Ioan Botezătorul aici își începe activitatea lui de profet, pregătind

calea venirii lui Mesia, introducând sufletele în mreaja evangheliei. În această apă sufletele dornice de pocăință, se botezau, mărturisindu-și păcatele. Aici alerga lumea, jidovi și păgâni, pentru a asculta glasul de foc ce vestea pocăința tuturor neamurilor.

Când Isus împlini 40 de ani, deși nu avea nevoie de pocăință, fiind însăși izvorul sfințeniei, se amestecă cu ceilalți păcătoși și se supune în văzul tuturor celor de față, la acest botez, ca și oricare om. Sf. Ioan bine știind cine este această ființă, șovăește o clipă. Cum? »Eu trebuie să mă botez dela tine și tu vii la mine«. Nu putea înțelege sfântul proroc atâta umilință din partea viitorului Răscumpărător al neamurilor. Dar totuși se supune voinții divine care cere »să se împlinească toată dreptatea«. Pe țărmurul Iordanului a răsunat în auzul mulțimii mărturisirea printrului ceresc Insuși pentru dumnezeirea lui Isus, adevăratul Fiu alui Dumnezeu Tatăl. În văzul mulțimii, Spiritul iubirii dumnezeiești, a treia persoană, Dum-

nezeu adevărat, deopotrivă cu Tatăl și Fiul în chipul porumbului nevinovat, apare lumii pentru prima dată în mod văzut. Nu este nici un loc pe rotogolul pământului unde să se fi produs o asemenea teofanie (arătare a lui Dumnezeu), apărând Preasfânta Treime în mod distinct.

Iată de ce Biserica noastră cântă acest imn de mărire preafrumos: „*văzutu-Te-au apele și s'au temut, cutremuratu-s'a Înainte mergătorul și a strigat: cum va lumina sfeșnicul pe lumină, cum va pune mâna robul pe Stăpânul? Sfintește-ne pe noi și apele Mântuitorule, cela ce ai ridicat păcatul lumii*”.

Regiunile împrejmuitoare, mai ales partea de apus sunt pline de vegetație bogată. Culoarea verde închisă față de apele galbene, dau o înfățișare din cele mai plăcute. Spre deosebire de Marea Moartă cu apă sărată în mijlocul unui deșert, icoana vie a pustiei sufletească produsă de păcat, Iordanul apare ca râul vieții. Acest nume îl merită cu adevărat decând firea omenească prin Isus Hristos a fost botezată în această apă.

La fiecare pas în preajma acestui râu amintirile biblice te copleșesc. Ici Ierihonul, primul oraș cuprins de iudoi la intrarea în Canaan, colo Galgala unde a ridicat Iosue altar lui Dumnezeu.

Aici sărbătoresc Iudei primele paști după trecerea prin pustiu. Tot aici în Galgala Saul a fost ales de rege, dar tot acolo

Samuil prorocul în numele Domnului Dumnezeu pentru necredința lui Saul, l'a despoiat de domnie. Ceva mai departe este

Botezul Ț Domnului.

târgușorul Ierihon bogat în amintiri biblice. Printr'o minune extraordinară la sunetul trâmbițelor au căzut zidurile lui. Dumnezeu a voit să arate prin aceasta ruina unui suflet păcătos care nu poate scăpa de dreapta pedeapsă. Azi acest Ierihon este împrejmuit de grădini frumoase foarte roditoare. Este aici și o mică capelă în paza călugărilor franciscani.

Iordanul apa sfântă este semnul curățirii noastre sufletești. A devenit astfel prin botezul Mântuitorului. Aici s'a făcut începutul vieții publice a lui Isus, cu o faptă de cea mai adâncă umilință arătând prin aceasta că umilința este începutul și temelia mântuirii noastre.

Cele trei soiuri de oameni.

Nu sunt decât trei soiuri de oameni: Unii cari slujesc lui Dumnezeu pentru că L'au găsit; alții cari veșnic se străduiesc a-L căuta, pentru că nu L'au găsit; și alții cari trăiesc fără a-L căuta și fără a-L fi găsit.

Cei dintâi sunt și înțelepți și fericiți. cei dealdoilea sunt înțelepți dar nefericiți iar cei din urmă sunt și nebuni și nefericiți.

Goethe.

Dacă e o greutate să crezi în Dumnezeu, e o absurditate să nu crezi.

Voltaire.

Am văzut murind pe un bătrân preot...

Mulți oameni am văzut murind...

Am văzut murind o fată tuberculoasă : — „*Sunt tinără și iubesc viața*“.

Și pe omul banului, care și în ultimele-i clipe a pus să i-se citească însemnările despre valoarea banilor dela bursă.

Pe țăranul, care și pe patu-i de moarte sfătuia pe fiul său : — „*Și mai ales via să nu o vinzi*“.

Am văzut și un artist de cinema, pe care l-au lăsat singur în locuința sa luxoasă, părăsit, fără speranță.

Pomul într'acolo cade, încotro se pleacă.

Și am văzut acum murind pe un preot bătrân.

Era de 83 de ani... de 60 de ani era preot și timp de 40 de anii a trăit în aceeaș parohie. Poate a respins orice înaintări? Sau l-au uitat aici?... Mult bine a făcut, și foarte puțin zgomot, gazetele niciodată n'au vorbit despre el.

Boteza, catehiza, a cununat aproape pe toți membrii parohiei sale și a botzat a doua generație. Incotro se ducea, era acasă. Era tatăl, care numea pe fiecare cu numele lui de botez. Zâmbind dulce spunea câte-odată : „*Ah, eu îmi cunosc mie-lușei mei și ei mă cunosc pe mine*“. N'a trebuit să le vorbească mult, căci și ei îl cunoșteau și îl iubeau. Și el o știa aceasta însă nu zicea nimic.

Dar a cunoscut și multă mizerie acest sat.

Lucru curios: Intr'o zi l-au dat în judecată din cauza liturghiei. Da, căci a fost considerată delict la legea întrunirilor publice. Apoi au făcut inventarul și pentru asta au rupt ușa bisericei bătrâne: patru altare, două potire de argint, două duzine de bănci vechi și patrusprezece stațiuni cu „Calea crucii“.

În sfârșit i-au oprit salariul, i-au dus mobilierul, i-au întreit chiria pentru casa parohială, au oprit procesiunile, și din toate lucrurile luate dela biserică au reparat o „spălătorie publică“.

Peste multe a trecut bătrânul preot.

Însă „*lubirea*“ a fost mai tare decât ura.

Cu ajutorul bănesc ce i-s'a dat, cu grădina-i de zarzavat pe care singur o îngrijea, cu creșterea pasărilor de curte să susținut 40 pe ani... până la moarte.

În vremea din urmă s'a angajat să administreze și o parohie care nu era ce e drept prea departe, însă el, noi știm, era deja de 80 de ani... Intr'o zi, în răstimpul celor două liturghii, l-a ajuns în drum o furtună. L'a udat și nu s'a interesat să-și schimbe îmbrăcămintea. Era un stejar bătrân din Ardens: Puțin îi păsa de boală sau de moarte. La început a contractat o ușoară bronșită, eu care, desigur, nu și-a bătut capul. Apoi o pleurezie.

Era pentru întâia oară că bătrânul preot nu făcea destul slujbei sale, căci nu s'a simțit bine. Pentru aceasta a chemat pe tânărul coleg din comuna vecină.

Își întindea mâinile după Sf. Maslu și cu o voce slăbită rostea sfintele cuvinte.

— *Să știe credincioșii mei că bătrânul lor preot, care de atâtea ori a despățit prin cuvintele de rămas bun, pe cei muribunzi de cei rămași în viață, a știut să stea curajos în fața morții.*

După ce totul a fost terminat și toate rugăciunile făcute cum se cuvine, bătrânul preot, cu zimbet dulce și a îndreptat privirea spre tânărul preot care stetea în fața lui... și a început să îi vorbească, cum vorbește un soldat bătrân, care și-a terminat stagiul unui recruta: „*Fiul meu — a zis — eu am trecut de 80 de ani și vezi, mai mult de 60 i-am servit Lui. În locul meu umil într'adevăr am făcut totul ca să-L servesc bine... mor liniștit... vezi... și dacă aș mai avea o viață, Lui i-ași jertfi-o (aici stă puțin ca să răsuflă), dacă ași avea zece vieți ca să i-le jertfesc Lui... cu plăcere ași face-o, tot cu atâta însuflețire ca în etatea mea de douăzeci de ani...*“

Peste câteva momente a continuat:

„*Muncește bine, fiul meu... partea cea bună ți-ai ales-o... cea mai bună parte...*“

Aceste cuvinte le-a spus de-abea șoptind, privind mereu Sfânta Cruce din față, liniștit și zâmbind fericit... așa a murit bătrânul preot.

Mulți oameni am văzut murind dar pe acesta nu-l pot uita.

Traducere după Robert Delage.

R.

Ce trimite Dumnezeu totul este bun.

Noi oamenii slăbiți de păcate nu ne putem obișnui a privi întâmplările acestei vieți în lumina credinței creștinești. Când ne reușește ceva, când izbutim într-o întreprindere, sau ajungem la un câștig oarecare la care am râvnit, atunci ni se umple sufletul de bucurie. Dimpotrivă, dacă ceva nu ne reușește, dacă viața se pune de-a-curmezișul planurilor noastre, îndată ne cuprinde amarăciunea. Creștinii buni totdeauna privesc greutățile și năcazurile din această lume ca o ispășire a păcatelor din trecut. De altă parte ei sufăr cu bucurie aceste încercări pentru a se asemăna cât mai mult cu Mântuitorul nostru. Bine știu ei că desăvârșirea creștinească, adică sfințenia, fără multă răbdare este cu neputință. De aceea sfinții au primit totdeauna orice suferințe ca o binecuvântare, convinși fiind că tot ce se întâmplă, bine sau rău, ne vine dela Dumnezeu. Aceasta o spune lămurit Sfânta Scriptură; „*Cele bune și cele rele, viața și moartea, sărăcia și averea dela Domnul sunt*“ (Sir. 11—16).

Următoarea întâmplare petrecută în vremile mai vechi ale creștinătății, ne arată limpede această învățătură de resemnare (impăcare totală) în voia lui Dumnezeu. În Alexandria conducea biserică un patriarh cu numele Ioan, care pentru milostenia sa îmbelșugată ce făcea, a fost supranumit „*milostivul*“. La acesta veni într-o zi un om bogat, aducându-i o mare sumă de bani ca s'o împărțească saracilor și în acelaș timp să servească sfântul patriarh o liturghie pentru întoarcerea norocoasă în patrie a fiului său ce plecase în țări îndepărtate cu corăbiile

pentru afaceri comerciale. Cuviosul patriarh primi banii și servi sfânta liturghie cu mare evlavie, pentruca Dumnezeu să scape pe iubitul fiu de orice primejdie și să-l întoarcă acasă sănătos cât mai curând.

Nu peste mult sosiră și corăbiile, dar în altă stare, decât la aștepta bogătașul, stăpânul lor. Toate au fost în primejdie de naufragiu (inecare) și numai cu mare greutate au putut scăpa, trebuind să arunce cea mai mare parte din mărfuri în mare. Corabia în care era fiul negustorului pentru care se făcu sfânta liturghie, a suferit mai mult. Fiul s'a înecat în mare, iar corabia a trebuit s'o ia un locșitor. Când văzu aceasta bogătașul s'a umplut de mâhnire. Patriarhul la fel întristat căuta să mângâie pe bietul om atât de greu lovit de nenorocire. Cuviosul făcea rugăciunii mereu pentruca Dumnezeu să-și trimită mângăierea acestui suflet îndurerat. Dumnezeu a ascultat aceste rugăciuni. Într-o noapte întristatul părinte avu un vis. I se arată un bărbat venerabil ce părea a fi sf. patriarh care îi zice: Frate! Dece ești trist și descurajat? Nu te-ai rugat tu oare ca Dumnezeu să scape pe fiul tău de orice primejdie și să-l întoarcă sănătos acasă? Acum el e mântuit, este în cer. Să știi însă, că dacă ar fi trăit mai mult-ar fi apucat pe calea fărădelegilor și s'ar fi osândit pe veci“. La aceasta se deșteptă negustorul simțindu se plin de mângăiere. Alergă numai decât la sf. patriarh îi spuse visul și amândoi preamăriră prin rugăciuni de mulțumită dispoziția (hotărârea) minunată a providenței dumnezeiești care toate-le îndreaptă spre folosul sufletului nostru

TOATE'S BUNE.

Totdeauna obișnuiește omul să cugete: — Ce dă Dumnezeu este bun, chiar dacă mi se pare mie că este bun sau rău.

Un înțelept pios ajunsese odată la un oraș, ale cărui porți erau închise și nimeni nu voia să-i deschidă. Flămând și insetat el trebui să petreacă noaptea sub cerul liber, își zise: Ce dă Dumnezeu este bun și se așează jos.

În apropiere de el, sta un asin, iar de-o parte un felinar aprins, din cauza nesigurăței, ce domnea în acel ținut. Se is-

că o furtună și stinse lumina; un leu veni și sfășie asinul, înțeleptul deșteptându-se, se văzu singur și zise: Ce dă. Dumnezeu este bun. Și așteaptă liniștit până la ziuă.

Când veni la poartă, o găsi deschisă; orașul era prădat, jefuit și pustiit. O bandă de tâlhari năvălise tocmai în acea noapte, luase pe locuitori prizonieri sau îi omorâse. El fu cruțat. Nu spuneam eu, zise el, că tot ce dă Dumnezeu este bun? Numai că de-abia dimineța ne dăm ro bine seama, de ce ne-a refuzat el ceva seara.

Și necazurile ne sunt în folosul nostru.

În viață ne pase multe necazuri. Toate ne vin dela Dumnezeu fie deadreptul sau prin mijlocirea oamenilor răi cari ne pricinuesc anumite neplăceri. O durere ce ni se pare că vine din întâmplare, Dumnezeu o folosește de unealtă pentru a ne îndrepta de pe calea răului. De astfel de necazuri, din cari poate au urmat mari binefaceri, am avut parte și noi. Pilde se pot înșira nenumărate.

Pe vremea reginei Elisabeta a Angliei (1558-1603), un nobil englez numit Tomas Pond avea un mare renume de dansator și jucător la curtea regală. Cu ocazia unui bal strălucit, însăși regina îl roagă să dea o probă de arta sa. Cu o grație admirabilă și în aplauzele reginei și a curții întregii, produse unul din jocurile sale artistice, în care între altele se învățea roată de mai multe ori în vârful degetelor, cu cea mai mare iuțeală. Pe Elisabeta atât de mult o mulțumi, încât invită pe Tomas să mai repețească odată jocul. Tomas primi invitarea încântat. Când aproape să termine cu jocul, trebuia să mai facă o întorsătură cu cea mai mare

iuțeală, deodată îl cuprinse o amețeală și cade galben ca ceara la picioarele reginei. Un hohot de râs umplu întreagă sala, iar Tomas rușinat aruncă o privire spre regină cerând iertare. Aceasta însă plină de mânie îi strigă: „*scotală boule*“. (Se știe că Elisabeta era o femeie foarte aspră). Tomas frânt de o asemenea batjocură îngunuchie înaintea reginei și rosti încet cuvintele: „*astfel apune mărirea lumii*“. Cu aceasta se depărtă cât putu mai repede din sală, pentru a scăpa de râsul celor de față. Numai decăt se depărtă și de Londra, se duse la castelul său părintesc din Belmont. Aci începu să trăiască o viață cu totul retrasă, cugetând la sumele uriașe de bani ce le-a cheltuit la curtea regală, la supunerea de sclav la toate capriciile (toanele) acestei femei fără inimă. Se gândea la lăpădarea (cel puțin în afară) a credinței catolice în care l'au fost crescut părinții săi. Acum începu a duce o viață aspră plină de pocăință, în păcat fiind cu biserica catolică ce o părăsise atât de ușuratic, muri liniștit și plin de mângăiere.

Piară sudalma!

Sudalma sau *înjurătura* este păcatul cel mai răspândit în mijlocul poporului nostru. Și când te gândești că atunci când această sudalmă e adresată lui Dumnezeu și sfinților săi sau lucrurilor sfinte Lui, este păcatul cel mai mare și cel mai grozav!...

Sf. Ieronim spune: „*Nimic nu e mai îngrozitor decât sudalma, orice alt păcat e mai mic decât aceasta*“.

Iată pentru ce în Vechiul Testament acest păcat era pedepsit cu moartea: „*Cel ce va sudui (înjura) numele Domnului să fie omorât; tot poporul îl va ucide cu pietre, fie el cetățean ori străin. Cel ce va sudui numele Domnului să fie omorât*“, (Levit. 24, 16).

Dumnezeu pentru a ne arăta cât de mult este El supărat pentru acest păcat

repetă de două ori sentința de moarte asupra aceluia ce înjură. Dacă astăzi înjurătura nu se mai pedepsește cu moartea nu înseamnă că acest păcat și-a micșorat răutatea; înjurătura la adresa lui Dumnezeu, a sfinților și a lucrurilor sfinte este un păcat tot atât de mare și de grozav ca și pe timpul lui Moise care a promulgat pedeapsa de moarte în numele Domnului.

Să ne ferim deci de acest grozav păcat și să căutăm din răspuseri ca să-l stărpim cu orice preț. Dacă ne îngrozim de pedeapsa cu moartea trupească, să ne îngrozim mai mult de pedeapsa cea veșnică a iadului în care vom cădea și ne vom chinui chiar numai pentru o singură înjurătură rostită de bună voie și cu deplină cunoștință,

de Pr. Iosif Tălmăcel.

Cum putem crede în Dumnezeu.

Dintre necredincioșii de azi, mulți zic: „eu aș crede dar nu pot“. Aceasta e adevărat că noi nu putem crede numai cu puterile noastre omenești. Credința în primul rând e un dar a lui Dumnezeu, pe care nu-l refuză nimănui. Totuși pentru ca să poți crede, trebuie să te smulgi de sub jugul trufiei, senzualității și a celorlalte patimi ce întunecă sufletul. Numai atunci cunoaștem că nimic nu e mai rațional și mai frumos decât a crede ce ne învață religia creștină și nimic mai mângâietor decât a trăi și a muri în mărturisirea ei. Despre acest fapt s'a convins și un mare necredincios francez cu numele Isnard. Acesta muri în anul 1830, după ce ultimii 33 ani ai vieții i-a trăit în pocăință. În timpul marelui revoluții franceze dela 1789, s'a distins între toți prin furia sa în contra religiei și a preoților. Intr'o ședință publică a adunării legislative a strigat: „*Legea e Dumnezeu! meu, eu nu cunosc altul*“. Dar nu peste mult o pății rău și el. I s'au proscris toată averea împreună cu viața, (averea trebuia să i-o ia statul, iar el osândit la moarte).

Pentru a scăpa de moarte, a fost silit să se ascundă într'o pivniță în Paris.

Aflându-se neîncetat în primejdie de moarte, își deschise ochii sufletului spre lumina credinței. Timp de 15 luni folosi 15 ore pe zi, pentru a studia religia creștină. În sfârșit se convinse deplin. Dar cum a fost acest studiu? El însuși mărturisește în cartea sa despre: „*Nemurirea sufletului*“. Eu cunoscui îndată că la cunoașterea adevărilor dumnezeiești trebuie să ne adresăm mai mult simțămîntului inimii decât minții; mintea rătăcește ușor dacă virtutea nu-i întinde mâna și dacă iubirea nu desleagă legătura cu care greșala și vițiul învăluiesc privirea. Eu am înțeles că adevărul e ca o flacără pe care rugăciunea umilită o atăță, iar trufia o stinge. Am început să mă rog și în vorbirea cu Dumnezeu m'am făcut mai bun, mai liniștit și mai capabil de a cunoaște adevărul“. Mulți au urmat calea aceasta. Mulți după ani îndelungați petrecuți în necredință, în fărădelegi, și păcate și-au întins mâinile spre cer, stigând din abisul cel mai adânc al mizeriei lor: „O Dumnezeule! îndură-te spre mine“ și au fost ascultați. Au aflat adevărul pe care toți înțelepții lumii nu l'au putut descoperi.

Umilința Sfântului Francisc.

Umilința, păzitoarea și podoaba tuturor virtuților, în așa măsură puse stăpânire pe sufletul Sf. Francisc, încât nu știi ce să admiri mai mult, smerenia, iubirea sau sărăcia.

La începutul convertirii lui, locuitorii din Assisi îl injurau adeseori, dar el se depărta liniștit și vesel, ca și cum n'ar simți nimic. „*Iată de ce sunt eu vrednic*“, sau „*Dumnezeu să te binecuvinteze fii'e, tu spui adevărul*“. Astfel răspundea celor ce îl batjocureau.

Când Dumnezeu făcu cunoscută sfîntenia lui și când lauda oamenilor îi putea deveni primejdioasă, el rămâne mai umilit, mai temător pentru mântuirea lui și mai dependent (atârnat) de harul lui Dumnezeu.

El era umilit în părțile cele mai ascunse ale inimii, și firește, umilința se arăta și

în afară. Vorbele lui pline de rezevă, ținuta sa modestă, supunerea desăvârșită față de Biserică și preoți, totul arăta umilința lui adâncă.

O suflete al meu! cere dela Dumnezeu să poți merge pe urmele unui sfânt atât de mare, pentru ca însuflețit de sentimentul nevredniciei tale, să poți merge pe calea umilinței urmată de Mântuitorul. Oh! eu nu sunt decât trufie, pentru aceasta sunt așa de simțitor la orice neplăcere. Cine mă va ajuta să mă pot prețui de ceea ce sunt, slab mizerabil și incapabil de a săvârși vr'un bine. Cine mă va ajuta să duc o viață umilită și supusă! O Sfinte Francisc învață-mă umilința ta.

Ce sfaturi ne dau sfinții.

La evlaviosul călugăr Sisais veni odată un frate călugăr mai tânăr, care făcuse o faptă rea, și îi pune întrebarea: „Părinte,

ce trebuie să fac; am făcut o mare greșală. Bătrânul călugăr îi răspunde în cuvinte blânde: „Fiule scoală-te iarăși; dar, continuă celalalt, eu m'am sculat și iarăși am căzut. Ce trebuie să fac dară? — „Scoală-te și a doua oară“, răspunde bătrânul cinstit. — Eu m'am sculat de mai multe ori și totdeauna am căzut. — „Numai nu fi leneș să te scoli fiul meu“. — Dar până când o pot continua aceasta, întrebă iarăși fratele mai tânăr. „Până când nu te va găsi moartea în starea căzută“, răspunde bătrânul voios. Acest răspuns e atât de mângăitor pentru creștini. Omul cade foarte ușor în păcat; trebuie însă să se ridice cât mai repede. De bună seamă ar fi socotit nebun acela care poticnindu-se odată pe stradă, n'ar vrea să se mai ridice, deoarece i s'ar putea întâmpla să cadă din nou.

Meditație despre Sf-ta Euharistie.

Sf. Tereza s'a arătat după moarte unei călugărițe, și i-a zis: „Noi cei din cer și voi cei de pe pământ trebuie să fim una în ce privește nevinovăția și iubirea: noi bucurându-ne de Dumnezeu și voi suferind pentru El. Ceeace facem noi în cer cu Dumnezeu, aceea trebuie să faceți și voi pe pământ cu Sfânta Euharistie“. Iată dară, că raiul nostru pe pământ este Preasfânta Euharistie.

(«Ceasuri de închinare») Sf. Alfons de Liguori.

Sgârcitii păcălit.

Un sgârcit și-a pierdut portmoneul în care erau 800 Lei. Pentru acel ce va găsi punga și o va restitui a promis 100 de Lei drept răsplată. De fapt nu erau în pungă decât 700 Lei, însă sgârcitul ca să nu trebuiască să dea acei 100 Lei, a publicat că în portmoneu erau 800 Lei.

Un om sărac a găsit portmoneul pe care fără să-l mai deschidă ca să vadă ce conține, la dus proprietarului.

— După cum văd, dragul meu, ți-ai scos înainte suma de 100 de Lei pe care i-am promis aceleia care îmi va aduce portmoneul — zise sgârcitul.

Omul cinstit s'a apărât cum a putut contra acestei acuzări. În urmă chestiunea a ajuns în fața justiției.

— Deoarece D-ta ai pierdut 800 Lei iar D-ta n'ai găsit decât 700 Lei — zise judecătorul — este clar că acești 700 lei un al treilea i-a pierdut. Ține deci timp de 3 luni banii la D-ta și dacă în acest timp nu se prezintă posesorul banilor, îi poți cheltui după plac. Iar D-tale — zise sgârcitul — nu pot să-ți dau un alt sfat, decât să aștepti până când se va prezenta un om care va fi găsit o pungă cu 800 Lei.

Cum lucrează Dumnezeu în sfinții săi.

Se spune despre Sf. Francisc Ieronim care a trăit în Italia în veacul al 17-lea că avea puterea vederii lăuntrice. Adecă putea să cunoască după înfățișare tainele cele mai ascunse ale unui suflet omenesc.

Într-o zi acest sfânt iese repede din biserică în stradă și oprește pe un trecător, pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Îl întrebă. Încotro prietene? Streinul îi răspunde mândros: Merg în trebile mele, ce ai să mă întrebi. Atunci sfântul cu cea mai mare blândețe îl zise: Nu așa prietene, spunem unde mergi? Streinul și mai infuriat trage o injură sfântului Francisc. Acesta fără a-și pierde liniștea îi spune: Nu vii tu oare acum chiar din Niapole?, n'ai la tine un pumnal cu care vrei să ucizi pe fratele tău? Nu ești gata să arunci în iad și sufletul lui și al tău? Când auzi aceasta, streinul începu a tremura de spaimă și murmură plin de frică; da, e adevărat. Dacă e așa, reluă din nou sfântul, atunci la pocăință, la mărturisirea păcatelor. Păcătoșul ucigaș de frate plin de durere și de căință intră în biserică, ingenunchează în scaunul mărturisirii, iar Sfântul îi ascultă mărturisirea înfiorătoare or sale fărădelegi. Astfel putu să cășige pentru Dumnezeu încă un suflet pierdut.

Acest fapt este descris în istoria vieții acestui sfânt și e dovedit cu numeroase mărturii ca și celelalte minuni întâmplare în viața lui.

Întrebare și răspuns.

Într-o adunare cineva întreabă: „De ce sunt în temnițe mai mulți bărbați decât femei?“ Unul îi răspunde: „Pentru că la biserică totdeauna sunt mai multe femei decât bărbați“.